

TER NAGEDACHTENIS

ANTHONY VEDER, 1914–1967

DOOR MR. A. BLUSSÉ VAN OUD-ALBLAS

WANNEER in februari 1969 bekend wordt gemaakt, dat tegen het einde van het jaar de Oranje Lijn haar activiteiten zal staken, is bij velen de reactie: Maar goed dat Anton dit niet heeft meegemaakt.

Anton – Toon, Toontje – was Anthony Veder. Spreekt men deze naam uit dan ziet men weer de kleine, goedgebouwde, watervlugge man met het uitgesproken gunstige gezicht en daarin een stel goede ogen, die vierkant aankeken wie met hem te maken had of wat hij onder handen kreeg.

De varensman zegt: 'Reders vind je in Rotterdam'. De beschouwende landsman zegt: 'Reders zijn hobbyisten'. Bij Veder was dit allebei raak. Hij wilde een echte reder zijn, was dat met hart voor zijn schepen en hart voor zijn mensen. Het was zijn geluk dat hij in zijn dagelijks werk zijn grote hobby, de rederij, kon uitleven.

Hij deed dit reeds vroeg, opvallend toen hij – 23 jaar oud – op eigen houtje een rederij op touw zette en met zijn Oranje Lijn de vaart op de grote meren aangreep, met de naam van zijn Lijn en de namen van haar schepen, onveranderlijk genoemd naar leden van het Huis van Oranje, openlijk getuigend van zijn loyaliteit aan dit Huis.

Veder kon scherp en groot zien, hij kon snel beslissen – met een merkwaardige bezonkenheid dikwijls verscholen op de achtergrond – en wat in zijn handen kwam werd springlevend. Zo ook zijn Lijn. Het moest vreemd lopen wanneer, zodra de Sint Laurensrivier na de winter weer open kwam, het eerste schip binnen er niet één van de Oranje Lijn was. Speciaal de schepen met passagiersaccommodatie die na de tweede wereldoorlog aan de Lijn werden toegevoegd, toonden de liefde en zorg die Veder voor zijn schepen had. Toen in 1958 de Oranje Lijn in andere handen overging, bleef zij hem vasthouden.

Toch was de rederij niet zijn enige hobby. Met open belangstelling ook in heel andere richting had hij oog voor een goed schilderij, gaf hij belangstelling en energie aan het toneel, aan de kunste-

naars en bracht hij tenslotte beeld, woord en beweging weer samen in de film, waaraan hij rusteloos verknocht was. Rusteloos was hij in bruisende activiteit. Was stil zitten hem moeilijk, stil zijn misschien nog meer. Men hoorde hem veel. Men hoorde hem graag. Met open vizier zich kerend tegen wat hij als onjuist of onrecht achtte, even open strijdend voor wat hij als goed onderkende en steunde, meeslepend, loyaal, met gulheid vriendschap gevend en in wijde kring vindend.

'Homme de coeur', die van harte zijn Stad en haar Haven diende. In zijn hart diep getroffen door de hoge erkenning van zijn inborst, gelegen in zijn benoeming tot adviseur van de Prins der Nederlanden.

Het was het hart waarvan zoveel gevraagd werd, dat hem ernstig heeft gewaarschuwd. Hij is na die waarschuwing weer onweerstaanbaar opgeveerd. Bezorgdheid bij anderen oproepend, maar in zijn persoonlijkheid niet anders kunnend. En zo was hij op 30 augustus 1967 ineens weg, achterlatend gezin en huis waar hij zich gelukkig en geborgen had geweten. Ook achterlatend een rijkdom aan herinneringen, die voor velen een kostelijk bezit zijn.

In sportkringen gaat het gezegde: Wat goed is, komt vroeg en snel. Veder was daarvan de belichaming. Tussen de vele sterren aan de Rotterdamse hemel heeft zijn ster helder geflonkerd. Naar de mens gemeten kort, maar zij laat een blinkend spoor na.

MR. ANTON BLOM, 18 MEI 1901 – 14 MEI 1968

DOOR PROF. MR. L. J. HIJMANS VAN DEN BERGH

Door het heengaan van mr. Anton Blom, enige dagen voordat hij 67 jaren oud zou zijn geworden, hebben zijn kantoorgenoten, zijn vele andere vrienden, en heeft Rotterdam een smartelijk en gevoelig verlies geleden. Zijn originele, maar bovenal volstrekt betrouwbare en beminnelijke persoonlijkheid bezorgde hem een dierbare plaats in de harten van zijn vrienden, en een belangrijke positie in de Rotterdamse gemeenschap.

Mr. Blom werd te Utrecht geboren als jongste zoon van mr. Gerard Blom en Maria Wilhelmina van Vollenhoven, beiden af-

komstig uit Kralingen. Hij bezocht te Utrecht de openbare lagere school en het Stedelijk Gymnasium en ging ook te Utrecht studeren. Reeds in zijn studententijd bleek zijn geschiktheid voor bestuursfuncties. Hij was onder meer lid van de Commissie van Bestuur van de Sociëteit P.H.R.M. en hij deed veel en goed werk als praeses van de Studenten-tennisvereniging 'Sphaerinda', waarvan hij ere-lid werd. Lange jaren is hij een goed tennis-speler gebleven.

Hij legde het doctoraal examen rechtsgeleerdheid af op 27 Maart 1925 en ging onmiddellijk in de praktijk. Op 30 April 1925 werd hij beëdigd als advocaat te Rotterdam; hij was toen medewerker geworden van mr. A.F. Zwaardemaker en mr. G. J. H. Kuyk, die, aanvankelijk tezamen met mr. Masthoff, de praktijk voortzetten van den niet zovele jaren tevoren overleden mr. Limburg, een broeder van den bekenden voorzitter van de permanente Staatscommissie voor de burgerlijke wetgeving, de 'Commissie Limburg'. Spoedig daarop (8 September 1925) trad hij in het huwelijk met mejuffrouw A. Offerhaus. Tot zijn overlijden toe heeft hij voor haar, die al vroeg met ziekte te kampen had, een waarlijk roerende liefde en zorg getoond.

De advocatuur greep hem; hij werd advocaat met hart en ziel. Na het vertrek van mr. Kuyk, die notaris werd, associeerde hij zich met mr. Zwaardemaker; na diens vertrek (1 Mei 1934) met mr. L. J. Hijmans van den Bergh en na het vertrek ook van dezen (1 Januari 1947) met mr. H. de Bie en mr. I. J. Dutilh, die al in 1942 deelgenoten in het kantoor waren geworden. Sedertdien heeft de combinatie zich uitgebreid.

Mr. Anton Blom is tot zijn dood advocaat gebleven.

Niettemin was er een onderbreking. Van einde 1943 tot einde 1946 was hij directeur van de Amsterdamsche Bank, Bijbank Rotterdam. Zeker in verband daarmee, werd hij na de bevrijding tijdelijk Kolonel bij het Landstormcorps Vaartuigendienst, – hij had de Meidagen 1940 als reserveluitenant bij dat corps te Rotterdam medegemaakt –, en délégué bij de Reparatie-conferentie te Parijs. Kort daarop werd hij financieel attaché bij de Netherlands Military Mission in Germany.

Maar hij bleef advocaat in zijn hart en begin 1947 keerde hij met vreugde in zijn oude kantoor terug.

Als advocaat was mr. Blom niet een typische 'Court lawyer'. Hij procedeerde betrekkelijk weinig; zij het in den loop van de

jaren toch ontelbare malen. Helder en scherp jurist, hield hij er niet van de zaken op de spits te drijven. Zijn grote kracht lag in het geven van menselijk en economisch verantwoorde, verstandige adviezen en in het bereiken van evenzeer verantwoorde en verstandige schikkingen.

In zijn kantoor en daarbuiten was hij door zijn persoonlijke eigenschappen, zijn liefde en belangstelling voor den medemens, zijn hartelijkheid, de bindende figuur. In zijn kantoor wist hij een sfeer van vriendschap en vertrouwen te scheppen en te behouden tussen compagnons, medewerkers en kantoorpersoneel. Buiten kantoor, maar nog binnen de advocatuur, bleek het vertrouwen van zijn confrères uit zijn verkiezing tot Deken van de Orde van Advocaten bij de Arrondissements-Rechtbank te Rotterdam. Hij was Deken van 1957 tot 1960 in welk jaar hij wegens gezondheidsredenen deze eervolle, maar inspannende en tijdrovende, positie vaarwel moest zeggen.

Binnen de advocatuur lag ook zijn voorzitterschap van de Nederlandse Advocatenvereniging. Hij was de laatste voorzitter, want intussen was, krachtens de Advocatenwet, het publiekrechtelijke lichaam de Nederlandse Orde van Advocaten in het leven geroepen. Met een rede 'Ave Caesar morituri te salutant' droeg hij in 1954 de waarden van de Vereniging aan de Orde over.

Buiten de eigenlijke advocatuur, maar binnen het zuiver-juridische, lag zijn plaatsvervangend voorzitterschap van den Raad van Beroep (S.Z.) te Rotterdam. Eveneens zijn voorzitterschap, in 1962, van de Nederlandse Juristenvereniging. Hij opende toen de jaarvergadering met een rede, getiteld: 'Beter snel recht, dan goed recht'.

Deze titel typeert den man met zin en voorkeur voor praktische oplossingen. Deze zin en voorkeur, – en tevens een vooruitziende blik –, blijken ook uit zijn pleidooien voor een meer zakelijken opzet van de advocatenpraktijk. De recente grote associaties van advocaten bewijzen het.

Hier ligt een, wellicht schijnbare, tegenstelling. Want in den grond was Blom een advocaat van den ouden stempel. Hij hield de ere-regelen hoog en hij placht in de jaren dertig te zeggen: 'Wij zijn advocaat voor ons plezier en niet in de eerste plaats om geld te verdienen'. Ondanks alle veranderingen in de inrichting van zijn kantoor, bleef hij zijn cliënten ontvangen in een ouderwetse kamer met een 'Oud-Hollandsche' schouw.

Daartegenover bepleitte hij zakelijkheid in den opzet en de uitoefening van de practijk. In 1961 schreef hij voor de Nederlandse Orde van Advocaten een prae-advies, getiteld: 'Samenwerkingsvormen in het vrije beroep'; en van dergelijke opvattingen gaf hij blijk in andere publicaties: in *Advocatenblad* 1960: 'Advocatenvennootschappen'; in *Advocatenblad* 1961: 'De Advocaten-N.V.'; 'Associatie, de beide Amerika's en IJsland' en 'Associatie, Assurantie en Fiscus'. Voorts, recent, een bijdrage in den bundel 'Opvolging in het vrije beroep' onder redactie van prof. Cohen Jehoram.

Daarmede kom ik op Blom als wetenschappelijk auteur. Hoezeer de practijk den jongen advocaat ook greep, hij zag toch kans reeds op 13 December 1929 als eerste promovendus van prof. mr. S. van Brakel te Utrecht tot doctor in de rechtsgeleerdheid te promoveren op een proefschrift, getiteld: 'Bezitloos zekerheidsrecht op roerende lichamelijke zaken'. Ook daarin toonde hij een vooruitzienden blik. Juist in 1929 wees de Hoge Raad de twee bekende arresten, die voor de practijk den grondslag vormden waarop het z.g. bezitloze zekerheidsrecht zich hier te lande zo sterk zou kunnen ontwikkelen. Blom is op zijn onderwerp twee maal teruggekomen: In W. 12503 (1932): 'Goede trouw bij pandgeving' en in W.P.N.R. 3469 (1936): 'Zekerheidsoverdrachten en schijn-akten'.

Maar verder beperkte hij zich tot korte artikelen over onderwerpen van meer practischen aard. Ik noemde er reeds enkele en laat andere onvermeld.

Zijn gezonde verstand, practische zin, – hij maakte korte stukken en schreef korte, dikwijls enigszins ironische brieven –, en zijn menselijke eigenschappen deden hem het vertrouwen winnen in talrijke commissariaten: President-Commissaris, later Commissaris van Verenigde Buizenfabrieken Excelsior-de Maas, Commissaris van Beudeker's Horeca-Bedrijven; Zeevenhoven & Co.; Bruinhof Beheer Mij.; Algemene Verzekering Mij. 'Hercules'; Levensverzekering Maatschappij 'De Nederlanden' van 1870; Kleinekoort – Poot en Baade; Veveo, Doetinchemsche IJzergieterij, Fijnwerk, Rubberfabriek Helvoet; Kon. Rotterdamsche Beton- en Aannemings-Maatschappij v./h. van Waning & Co.

Maar hij wekte niet alleen vertrouwen en hij werkte niet alleen op juridisch of economisch terrein. Op cultureel en sociaal gebied heeft hij in Rotterdam veel verricht.